சிவானந்தலஹரி காட்டும் பக்திநெறி

விஜயலட்சுமி சிவச்சந்திரன்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

அத்வைத தத்துவத்தை நிறுவிய ஸ்ரீ சங்கரர் அதனை எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவர்களுக்காக தோத்திரங்கள் மூலம் பக்திநெறியைப் போதித்து அவர்களையும் ஆத்மீக வழிக்கு கொண்டுவர முயன்றுள்ளார். அத்தகைய தோத்திரங்களுள் சிவானந்த லஹரி நன்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவானந்தலஹரி சிவனை முழு முதற் தெய்வமாகக் கொண்டு பாடப் பட்ட வடமொழியில் அமைந்த தோத்திர நூலாகும். இது நூறு தோத்திரப்பாடல்களை உள்ளடக்கி உள்ளது. பக்தியினால் உள்ளத்தை சிவன்பால் இணைக்கும் போது பக்தனுக்கு ஏற்படும் சிவானந்த அனுபவத்தை விளக்கும் அடிப்படை யில் இந்நூல் அமைந்தது போதும் ப்ளாப்பது. "லஹரி" எனும் சம்ஸ்கிருதப் பதம் பேரலை என்று பொருள்படுவது[1]. கடலில் பொங்கி எழுந்து புரண்டு புரண்டு வருகின்ற பேரலையினையே இப்பதம் குறிக்கின்றது. சந்திரன் உதிப்பதனால் ஏற்படும் பொங்குதலை இது குறிப்பது என இது விதந்து கூறப்படுகின்றது.[2] இவ்வகையில், சிவானுபவத்தினால் கிடைக்கும் ஆனந்தம் முடிவற்றது அனுபவிக்குந் தோறும் ஆவலைத் தூண்டுவது போன்ற கருத்துக்களை உள்ளீடாகக் கொண்டது. "லஹரி" எனும் பதம் எனக்கொள்வது பொருத்தமுடைய தாகின்றது. சிவனிடத்துப் பக்தி செலுத்துதலினால் உள்ளத்தில் ஏற்படு கின்ற ஆனந்தம் பேரலைகளாகப் பொங்கிவருவது "சிவானந்த லஹரி" எனப்பொருள் கொள்ளல் ஏற்புடைத் தாகின்றது.

அத்வைத தத்துவத்தை நிறுவிய ஸ்ரீ சங்கரரே இத் தோத்திரத் தைப் பாடினார் என்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்வைத வேதாந்தியாகிய ஸ்ரீசங்கரர் குணம், குறிகளோடு கூடிய நிலையில் இறைவனை வைத்து இறைவன் மீது தோத்திரம் பாடியிருத்தல் முடியாது என மாறுபாடு கொள்வோரும் உளர். நிர்குணப் பிரம்மத்தையும் அத்வைத ஞானத்தையும் சித்தாந்தம் செய்த ஆதி சங்கரர் ஷண்மதஸ்தாபனம் செய்தார் என்பதும் அம்பிகை, சிவன், விஷ்ணு, கணபதி, குமரன் முதலிய வடிவங்களில் தெய்வங்களை வழிபடுவதற்குப் பல

தோத்திரங்களைச் செய்தாரென்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை என்றும் சிவானந்தலஹரி ஆதி சங்கரருடையது தான் என சங்கரமடத்து பீடாதிபதிகள் ஐயப்பாட்டுக்கு இடமின்றிப்போற்றி வருகிறார்கள் எனவும், சிவானந்தல ஹரீக்கும் அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கும் யாதொரு முரண்பாடுமில்லை என்பது அனுபவ சித்தாந்தம் என்றும் ''சிவானந்தலஹரி பாஷ்யம்'' எனும் நூலுக்கு அண்ணா எழுதிய முகவுரை யில் அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறி யுள்ளமை இங்கு கருத்திற்கெடுத்துக் கொள்ளத்தக்கது[3].

ஸ்ரீசங்கரர் வாழ்ந்த காலம் இந்துசமயம் முற்றாக ஒழுங்கு குலைந்த நிலையில் இருந்துள்ளது. வேதம் கூறும் சமய மரபுகளை மறுக்கும் பௌத்த, ஜைனமதங்கள் மரபு ரீதி யான கடவுட் கோட்பாடுக்கு எதிராக இயங்கிய காலம். இக்கால கட்டத்தில் இந்துமதத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கடப்பாடு தத்துவ ஞானியாகிய ஸ்ரீசங்கருக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் ஞானமார்க்கத்தால் பரம்பொருளை உணரமுடியாத சாதாரண மக்களுக்கு விளங்கும் முறையில், அவர்கள் இலகு வாகப் பின்பற்றும் வகையில் பக்தி மார்க்கத்தின் வழியாக அறுவகைச் சமய நெறிகளையும் விளக்க முயன்றார். அத்துடன் அச்சமயநெறிகள் சார்ந்த வழிபாட்டு முறைகளை எடுத்துக் கூறினார். மனிதனைப் பக்தி நெறிக்கு இட்டுச் செல்வதற்காகவே அவர் சிவானந்த லஹரி போன்ற தோத்திரங் களைப் பாடினார் என்று கருதுவது பொருத்த முடையது. தென்னிந்தி யாவில் பல்லவர் காலம் எனக் கூறப் படும் ஆறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் சைவசமயத்தைக் காக்கும் பணியில் நாயன்மார்கள் ஈடுபட்டதை அறியமுடிகின்றது. மக்களைப் பக்திநெறிப்படுத்த இவர்கள் தேவார, திருவாசகங்களைப் பாடினார் கள். இத்தகையதொரு காலகட்டத்தில் ஸ்ரீசங்கரரும் வாழ்ந்தமையாற் போலும் பக்திநெறி பற்றி தனது தோத்திரங் களில் மிகவும் சிறப்பித்துக் கூறி உள்ளார்.

வழிபடுவோனுக்கும் தெய்வத் திற்கும் இடையேயுள்ள உறவினை உறுதிப்படுத்துவதே பக்தியென்பது. இது ''பஜ்'' எனும் சமஸ்கிருத வினையடியிலிருந்து பிறந்த சொல் ஆகும். இவ்வினையடி பகிர்தல், வழங்குதல், பங்காகப் பிரித்தல், ஒரு பொருளைத் தேடிச் சேர்த்தல், பங்கு பெறுதல், அனுபவித்தல், அன்பு காட்டு தல், வணங்குதல், சேவித்தல் எனப் பல பொருள்படுவது.[4] எனவே இவ்வினை யடிப் பிறந்த ''பக்தி'' எனும் பதமும் மேற்குறிப்பிட்ட பல பொருட்படுமா யினும், குறிப்பாக இறைவனிடத்து ஆன்மாக்களுக்கு உண்டாகும் ஈடற்ற அன்பினையும் இறைவன் ஆன்மாவி டத்துள்ள கருணையினாற் கொள்ளும்

பேரன்பினையும் சுட்டிநிற்கின்றது. பக்தியின் தன்மை, இலட்சணங்கள் பற்றி நாரதர், சாண்டில்யர் முதலியோர் விளக்கி உள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, நாரதர் தமது பக்தி சூத்திரத்தில் "கடவுளிடத்துள்ள அபரிமிதமான அன்பே பக்தியாகும்" என்று குறிப்பிட் டுள்ளார்.[6] சாண்டிலியர் பக்தி பற்றிக் கூறுமிடத்து "ஈஸ்வரனிடத்து ஏற்படும் மிக உயரிய அன்பு பக்தி" என்கிறார்.[6] பாகவதம் பக்தி பற்றிக் கூறுமிடத்து, கடவுளின் திருநாமங் களைக் கேட்டல், அவன் நாமங்களை ஓதுதல், அவனை நினைவுகூருதல், அவனைச் சேவித்தல், அவனைப் பணிதல், அவனிடத்து அன்பு பூணுதல், தன்னை அவனுக்கு அர்ப்பணித்தல் ஆகியன பக்திக்குரிய ஒன்பது லக்ஷணங்கள் என விபரிக் கின்றது.[7] பக்தி எனப்படுவது யாது என்பதை ஸ்ரீசங்கரர் தனது சிவானந்த லஹரியில் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். அவ்விடத்தில் இறைவனுடைய இணை யடிகளை மனமானது பற்றி எப்போதும் அதில் நிலைத்திருத்தலே பக்தி எனப் படுவது என்கிறார். இக்கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த அவர் ஆங்கு எடுத்த ாண்டுள்ள உவமானங்கள் தத்து வார்த்தம் பொதிந்தனவாயும், ஆழ்ந்த கருத்துத் தொனிப்புடையனவாயும் உள்ளன.[8] அதாவது, இறைவனுக்கும், பக்தனுக்குமிடையிலுள்ள தொடர்பு காந்தத்திற்கும் ஊசிக்குமுள்ள தொடர பினை ஒத்ததாகும். எவ்வாறு காந்தத்தின் முன் எதிர்ப்படும் ஊசி இழுத்து இணைப்பார் எவருமின்றித் தானே காந்தத்தினால் கவரப்பட்டு அதன் அசைவிற்கேற்பத் தானும் அசைய முற்படுகிறதோ, அவ்வாறே இறைவனிடத்து ஏற்படும் பக்தியும் பக்தனை இறைவன்பால் ஈர்த்துவிடும். ஏறழிஞ்சில் எனப்படும் ஒருவகை மரமும் அதன் விதைகளும் பற்றி இங்கு கூறப்படுகின்றது. இந்த மரத்து விதை கள் மரத்தினின்று உதிர்ந்த பின்பு தாமே மெல்ல நகர்ந்து தாய் மரத்தைத் தேடி அதன்மேல் ஏறி ஒட்டிக் கொள் ளும் தன்மையுடையன. பரமாத்மாவி லிருந்து தோன்றிய ஜீவாத்மாவை இறுதியில் பரமாத்மா வில் ஐக்கிய மடையச் செய்வது பக்தி என்பதை இது சுட்டிநிற்கின்றது. பதிவிரதையான பெண்ணொருத்தியின் மனம் எப்போ தும் அவனது கணவனையே நாடி நிற்பதை ஒத்து பக்தனின் மனமும் எப்போதும் இறை வனையே நாடுவது டன் இறைவனுடன் இணை வதனையே அவாவி நிற்கும் தன்மையிலும் பக்தி தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றது. இவ் வாறே நதியானது சமுத்திரத்தை நாடிச் சென்று சங்கமிப்பதும் உவமிக்கப்படு கின்றது. எத்தனை தடைகள் குறுக் கிடினும் அவற்றையெல்லாம் தாண்டி நதி சமுத்திரத்தை ஓடி அடைதல் போலவும் சமுத்திரத்தை அண்மிக்கும் போது அதன் வேகம் அதிகரிப்பது போலவும் பக்தனின் உள்ளமும் இறைவனை அடையும் இலட்சியத்தை யுடையதாக இறையனுபவம் கிட்டும் போது தீவிரநிலையை அடையும்

எனும் கருத்தினை உள்ளீடாக இது கொண்டுள்ளது.

இவ்வகையில் சிவானந்த லஹரி பக்தியின் தன்மை, சிறப்பு, பயன் போன்ற இன்னோரன்ன விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. ஞான வழி நின்று பரம்பொருளை (பிரமத்தை) உணர வழிகாட்டுகின்ற வேதாந்த தத்துவத்தை எளிதில் உணர்ந்து, அவ்வழி ஒழுகும் அறிவுப் பக்குவம் எளிதில் எல்லோருக்கும் அமைந்துவிடுவதில்லை. உலகியலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் சாதாரண மக்களுக்கு அன்புவழி நின்று அதன் வழி இறைவனை அணுக வழிகாட்டின் அவர்கள் இலகுவில் சமய நெறிப் படுவதற்கு வழியுண்டு. நிர்க்குணப் பிரம்ம நிஷ்டை உடலுணர்ச்சி உடையவர்களுக்கு அரிதானது என்பதை பகவத்கீதையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றது[9] இதற்கு சித்பவானந்தர் வியாக்கியானம் கூறுமிடத்து "தேகப்பற்றுடையவனுக்கு எளிதாயிருப்பது சகுணப் பிரம்ம உபாசனை. அதில் துவக்கி மேல்நோக்கிப் போகின்ற வனுக்கு சாதனத்தில் அதிக சிரமம் ஏற்படுவதில்லை" எனக் கூறுகிறார்.[10] ஸ்ரீசங்கரரும் இதனை உணர்ந்தவர் போன்று இறைவனை அடைய அல்லது உணர பக்திநெறியே சிறந்தது எனக்கொண்டு ஏனைய தெய்வங்களின் மீது தோத்திரம் பாடியது போன்று சிவன் மீதும் பக்தியைத் தூண்டும் வகையில் சிவானந்தலஹரியையும் பாடியுள்ளார்.

இதனால் ஒருருவம் ஒருநாமம் இல்லாத பரம்பொருளுக்கு உருவங்களும், நாமங்களும் கூறி உணர்வு ரீதியில் படிப்போர் உள்ளத்தைத் தொடக்கூடிய வகையில் பாடப்பட்டுள்ள சிவானந்தலஹரி பக்திநெறியைச் சிறப்பிப்பதாக அமைகின்றது.

சிவானந்தலஹரியில் வரும் பாடல்கள் சில இறைவனையும், இறைவியையும் புராணங்களில் விபரிக்கப்படும் செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு குணங்குறிகளோடு விளித்து நமஸ்காரம் செய்வனவாக அமைந்துள்ளன.[11] சில பாடல்களில் ஸ்ரீசங்கரர் இறைவனின் பாதமகிமையைச் சிறப்பித்துக் காட்டுகிறார். இந்த சமயப் பக்திப் பாசுரங்கள் இறைவனின் இணையடி களைப் போற்றுவதனைச் சிறப்பம்சமாகக் கொண்டவை. பக்தியின் முதிர்ச்சியினால் இறைவனை மிகவும் அண்மைப்படுத்தித் துதிக்கும் மனப் பாங்கு கொண்ட அடியவர்கள் தம் பாடல்களில் இறைவனின் திருவடிகளைப் பாடுதல் இயல்பாகியிருத்தல் வேண்டும்.

"பிரம்மா, விஷ்ணுவினாலே காணப்படாதவை[12]" இறைவனது பாதங்களில் தேவர்கள் இடைவிடாது முடிசாத்தி வணங்குகிறார்கள்[13] என்பன போன்ற அடிகளால் பாதங்களின் மகிமை இங்கு விதந்து காட்டப் படுகின்றது. உலகவாழ்விற் காணும் சுகங்கள் யாவும் நிலையானவையல்ல;

இறைவனது திருவடிகள் அளிக்கும் சுகமானது நிலைபேறுடையது. அவை; பயங்களைப் போக்கும் தன்மையுடையன என சிவானந்தலஹரீ கூறியுள்ளது.[14]

பக்தி தத்துவத்தில் கருணைக் கோட்பாடு மிக முக்கியமான ஓர் அம்சமாகும். இறைவனிடத்து பக்தி செலுத்துபவனுக்கு இறைவனிடமிருந்து கிடைக்கும் ஒப்பற்ற பயனே கருணையாகும். இறைவனின் கருணை இறைவனது கண்ணோக்கு மூலமும், அவர் புரியும் திருவிளையாடல்கள் மூலமும் பக்தனை வந்தடைகின்றது. கருணைச் சிறப்பு பற்றி கடோபநிடதம்[15] முண்டகோபநிடதம்[16] முதலியவையும் சிறப்பிக்கின்றன. இறைவன் இறை வியரது கருணை அவர்கள் கண்ணோக்கிலே நிரம்பியிருப்பதனைச் சிவானந்த லஹரீ சுட்டிக்காட்டுகின்றது.[17]

தெய்வத்திடம் பக்தி ஏற்படுவதற்கு அவசியம் வேண்டப்படுவது நம்பிக்கை. அவ்வகையிலே தெய்வ நம்பிக்கையையும் அதன் வழியாக தெய்வ ஈடுபாட்டினையும் ஏற்படுத்தும் வகையில் இறைவனின் மேலார்ந்த பண்புகள் இந்நூலில் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள்ளன. இறைவனின் ஆற்றல், வீரம், கருணை, இரக்கம் முதலிய தன்மைகளை விளக்கும் புராணக் குறிப்புக்களை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவதன் மூலம் இறை நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் பக்தி நெறிப்படுத்த ஆசிரியர் முனைந்துள்ளார். இவ்வகையில், சைவமரபிலே பக்திச் சிறப்பையும், அதன் வழிப் பயனையும் விளக்கும் கண்ணப்பர் கதை, மார்க்கண்டேயர் கதை ஆகிய வற்றை குறிப்பிட்டுள்ளார். புராணங்கள் வெளிப்படுத்திய பக்திநெறியை ஸ்ரீசங்கரரும் அடியொற்றிச் செல்வதை இது காட்டுவதாயுள்ளது. இவ்வாறே இறைவனின் மறக்கருணை முதலான இயல்புகளை விளக்கும் அடி முடி தேடியமை, திரிபுரம் எரித்தமை முதலியனவும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

மக்களைப் பக்திமார்க்கத்தில் வழிநடத்துவதற்கு இறைவனிடத்துப் பக்தி செலுத்துதலினாற் பெறக்கூடிய பயன்களை எடுத்துக்கூறுவது அவசியமெனக் கருதியதனாற் போலும் சிவானந்தலஹரீ ஆசிரியர் பக்தி செலுத்துவதன் மூலமும் பக்தியின் வெளிப்பாடாயமைந்த பல்வேறுபட்ட வழிபாட்டு முறைகள் மூலமும் அடையக் கூடிய பயன்களை இந்நூலில் ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வகையில் இறை தியானம் பாபங்கள் அகல வழிகோலும். ஆதியான அவவித்தை நீங்கவும் அதன் பயனாக நல்லறிவு பெறவும், முக்தி பெறவும், வழிவகுக்கும்.[18] பக்தி செலுத்துதலால் மேலும் மேலும் பக்திபெருக இடமுண்டாகும்; ஞானானந்த அமிர்தம்; பொங்கும்.[19] சிவானந்த அனுபவம் உண்டாகும்.[20] பக்தியோடு

கூடியவழிபாடு பாபத்தொல்லைகளைப் போக்கி ஐஸ்வரியம் தரவல்லது.[21] என்றிவ்வாறானவை அங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பக்தியின் பயன்களில் ஜீவன் முக்தனாம் நிலை மிக உயரியதாகும். முக்தியின் பத்தையுடைய உடல் அழியும் வரை காத்திருக்க வேண்டிய தில்லை. ஞானானுபவநிலை உண்டா னதும் உலகில் வாழ்ந்து கொண்டே முக்தியின்பத்தை அனுபவிக்க முடியும் இவ்வனுபவ நிலையே ஜீவன் முக்திநிலை என கடோபநிடதமும் கூறும்.[22] ஜீவன்முக்தர்கள் இந்த உலகில் வாழ்ந்தாலும் இந்த உலகுடன் வாழ்வதில்லை. அவர்கள் இறை சிந்தனையிலேயே வாழ்பவர்கள். இந்நிலையில் வினைகள் அவர்களைப் பற்றுவதில்லை. இந் நிலையினைப் பற்றியும் சிவானந்த லஹரீ விபரித் துள்ளது.[23]

சாரூப்யம், சாமீப்யம், சாலோக் கியம் என்ற படிமுறை முக்தி நிலைகள் மூலம் சாயுச்சிய முக்தி நிலை கைகூடு கின்றது. இந்நிலையை அடைய வன் இப்பிறவியைப் பயனுடைய தாக்கிக் கொண்டவனாகிறான் என சிவானந்த லஹரீ உணர்த்தி நிற்கின்றது.[24]

மேலும் பக்தியின் பயனாக நால்வகை முக்தி நிலைகளையும் பக்தன் அனுபவிக்கும் வகை பற்றியும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

முக்தியின்பத்தை அளிக்கவல்ல பக்திநெறியில் பயன்பெறுதற்கு அவசி யம் வேண்டப்படுவது இந்திரிய அடக்க மும், மன ஒடுக்கமும் ஆகும். சமய நூல் கள் பலவும் இதனை வலியுறுத்தி வருகின்றன. இந்திரியங்களை அடக்கி யவன் ஞானத்தைப் பெறுகிறான் என்றும் இது மேலான சாந்தியை அடைவிக்கும் என்றும் இந்திரிய விஷயங்களினால் தோன்றுகின்ற போகம்தான் துன்பங்களுக்குக் காரண மாகின்றது என்றும் பகவத்கீதையும் கூறும்.[25] இந்திரிய விஷயங்களுக்கு மனமே காரணம். அதனை வழிப் படுத்துவதன் மூலம் இந்திரியங்கள் நல்வழிப்படும். மனத்தின் நல்ல இயல்புகளையும், தீய இயல்புகளையும் இந்நூலில் ஸ்ரீசங்கரர் கூறுமிடத்து கிளைக்குக் கிளை தாவும் குரங்கின் நிலையுடன் மனத்தின் அலையும் இயல்பினையும், மதம் கொண்ட யானையின் தன்மையுடன் மனத்தின் வலிமை, பலம், கட்டுக்கடங்காத் தன்மை போன்ற இயல்புகளையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறே மனத்தின் நல்ல தன்மை களையும் அவர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை.

இடையறாத சாதனையால் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்த வேண்டும் என்பதையே ஆசிரியர் வலியுறுத்து கிறார். மனம் கட்டுப்படாதது, அலை யும் தன்மையது என்பதைக் கிருஷ்ண பகவானும் ஒப்புக்கொள் கிறார்.

இருப்பினும் இடைவிடாத சாதனையி னால் அதனை இறை சிந்தனையின் வசப்படுத்தலாமென பகவான் உபதே சித்துள்ளார்.[26] ஸ்ரீசங்கரரும் பக்தி வழிநின்று மனதை ஒருவழிப்படுத்தி பயன்பெறலாம் என்று அறிவுரை கூறுகிறார். மதங்கொண்ட யானை போல் அடக்குவதற்கரிதான மனதை பக்தியெனும் வலிய சங்கிலியினாலே இறைவன் திருவடிகளாகிய தூணில் பொருத்தப் பிணைக்க வேண்டுமென சிவானந்தலஹரீ போதிக்கின்றது.[27]

சிவானந்தலகஹரீ பாடல் களில் சில ஆசிரியர் தன் உள்ளத்திற்கு புத்திமதி கூறுவனபோல் அமைந் துள்ளன. ஆயினும் அவை ஆத்மீக பக்குவம் பெறாத மக்களை நோக்கி அவர் கூறும் புத்திமதியாகக் கருதப்படத் தக்கவை. ஏனெனில் சில மக்களின் சமய அறிவுக் குறைவையும் ஆங்காங்கு இந்நூலில் சாடுகின்றார். மூடபுத்தி கொண்ட ஜனங்கள் பெருங் காடு களிலும், ஆழமான குளங்களிலும் சென்று இறைபூசைக்காக மலர்கொண்டு வருகிறார்கள்; உள்ளமாகிய மலர் ஒன்றே அவனது பூஜையில் அர்ப் பணிக்கப் போதுமானது என்பதை அவர்கள் அறியவில்லையே என்று கருத்தினைத் தரும் பாடலை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். பக்திநெறியை இலகுபடுத்தி உள்ளன்பு ஒன்றே உயர்ந்தது என்பதை ஆசிரியர் வலியு றுத்துகிறார்.

இந்நூல் இறைவழிபாடு பற்றி யும் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. வழி பாடு சமயத்தின் மிக முக்கியமான தொரு அம்சமாகும். வழிபாடும் சமயமும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறு படுத்த முடியாதளவு நெருங்கிய தொடர் புடையவை. சமய நம்பிக்கை வேரூன்ற வழிபாடு அவசியம். சமயமும் வழி பாடும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியுள்ளன.

கடவுளிடத்துள்ள பக்தியை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சாதனமாக வழிபாடு அமைகின்றது. கடவுள் நம்பிக்கையையும் அதனாலேற்படும் பக்தியையும் மேம்படுத்தவும் பிறரை சமயநெறிப்படுத்தவும் இது உதவு கின்றது. அத்துடன் ஆத்மீக திருப்தி யையும், நன்மையையும் அளிப்பதுடன் அறக்கட்டுப்பாட்டுக்கும் வழிகோலு கிறது. பக்தனது மனத்தை ஒருவழிப் படுத்தி ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு உதவும் பல வழிபாட்டு முறைகள் பற்றிச் சிவானந்தலஹரீ குறிப்பிடுகின்றது. வழிபடுவோனது ஆத்மீகத் தகுதிக் கேற்ப வழிபாட்டு முறைகளும் வேறு படலாம். ஈடுபாட்டிலும் தாரதம்மம் ஏற்படலாம். இதனால் பல வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இங்கு காணப்படுகின்றன. வழி பாட்டின் மூலம் ஏற்படுத்தப்படும் ஆத்மீக உணர்வு உள்ளத்தைத் தூய் மைப்படுத்தவும் அதன் மூலம் மன ஒருமைப்பாட்டினையும் பக்தியையும் அதிகரிக்கச் செய்யவும் உதவுவது. இவ்

வகையில் இது கடவுளை உணர வழிசெய்கின்றது. எனவேதான் இறை வனிடம் அன்பு செலுத்துதலாகிய பக்தி மார்க்கத்தை மக்களுக்குக் காட்டி அதனை வளர்த்துப் பயனடைதற்கான வழிபாட்டு முறைகளையும் இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"முக்திக்கு வழிகாட்டும் சாதனங்களுள் பக்தியே சிறப்புடையது.[28] என அழுத்திக்கூறும் ஸ்ரீசங்கரர் தனது சிவானந்தலஹரியில் எளிமையான முறையில் இறைவனை வழிபாடாற்றி உள்ளத்தை இறைவனிடத்து ஒருமைப் படுத்தி உயர்ந்த ஆத்மீக உணர்வைப் பெற்று அதன் மூலம் பரம்பொருளை உணர்வதற்கும், இணைவதற்கும் பக்தி நெறிமூலம் வழிகாட்டியுள்ளார் எனலாம்

அடிக்குறிப்புகள்

01. WilliamsMonier.M, (1963) SanskritEnglishDictionary,Oxford, P.259.
02. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியர், அ.வெ.ர (பதி) (1977) ஸௌந்தர்யலஹரீ, (தமிழாக்கப் பாடல்கள்), பக் - 12.
03. அண்ணா, (1957) சிவானந்தலஹரீ பாஷ்யம்,சென்னை.
04. Williams,Monier.M.(1963) SanskritEnglishDictionary, Oxford, P.743.
05. NaradaBhaktiSutrasSwamiSadanantaSaraswathi(Trans)Risikesh:DivinelifeSociety,(1952),சூத்.2.
06. SandilyaBhaktiSutras-SwamiHarshananda(Trans)Mysore,1978,1.1.2
07. பாகவதம்7.5.23 - 24.
08. சிவானந்தலஹரீ.(சி.ல)(பதி),கைலாசஐயர்.61.
09. பகவத்கீதை,12.5.
10. சித்பவானந்தர்(உரை)ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை,திருச்சி,1972,ப.603.
11. சி.ல.55,90,91.
12. மேற்படி,16,18.
13. மேற்படி,17
14. மேற்படி, 60.
15. கடோபநிடதம்.2.23.
16. முண்டகோபநிடதம்III.2.3.
17. சில.18,29.
18. மேற்படி,11
19. மேற்படி,39.47
20. மேற்படி,38.
21. மேற்படி,41
22. கடோபநிடதம்,6.14
23. சி,ல,81
24. மேற்படி.28
25. பகவத்கீதை.4.39, 5.22
26. மேற்படி,4.35.
27. சி.ல.96 - 97.
28. JagadguruSriSankaracharya,H.H,Sankara and Shanmata,Madras(1969).